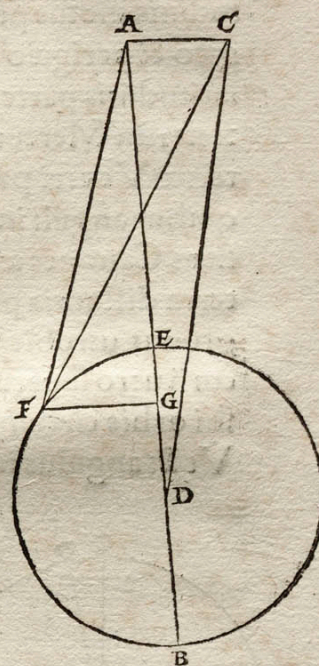

scrup. xviij. ut tota eius libratio non compræhendat amplius
quàm scrup. xxiiij. Saturni autem inclinatio maxima part. ii.
scrup. xliij. minima part. ii. scrup. xvi. inter ea libratio scrup.
xviij. Hinc per minimos inclinationum angulos, qui in
opposito loco contingunt, dum fuerint sub Sole latentes, exi-
bunt abscessus latitudinis à signorum circulo Saturni part. iij.
scrup. iij. louis pars una, scrup. vi. quæ erant ostendenda, ac ser-
uanda pro tabulis infra exponendis.

De cæteris quibuslibet, & in uniuersum latitudinibus
exponendis horum trium siderum. Cap. IIII.

LX his deinde sic ostensis patebunt in uniuersum ac singulæ latitudines ipsorum trium siderum. Intel- ligatur enim quæ prius plani recti ad circulum si- gnorum sectio communis AB , per limites extrema- rum digressionum. Et sit Boreus limes in A , sectio quoq; cõmu- nis orbis planetæ recta CD , quæ secet AB , in D signo, quo factò cẽ- tro describatur orbis magnus terræ EF , & ab acronychio quod est E , capiatur utcũq; EF circũferentia cognita, ab ipsis quoq; F & C , loco stellæ perpendiculares agantur ipsi AB , & sint CA , FG , & connectantur FA , FC . Quærimus primum angulum ADC , incli- nationis eccentrici, quantus ipse sit in hoc themate. Ostensum est autem tunc maximum fuisse, quando terra fuit in B signo: patu- it etiam, quòd tota eius libratio cõmensuratur reuolutioni ter- ræ in EF circulo penes dimetientem BB , pro ut exigit natura li- brationis. Erit ergo propter EF circumferentiã datã ED ad EG ratio data, & talis est libramenti totius ad id quod modo aban- gulo ADC decreuit. Datur propterea ad præsens angulus ADC , idcirco triangulum ADC datorum angulorum datur cum omni- bus eius lateribus. Sed quoniam CD , rationem habet datam ad ED , ex præcedentibus, datur etiam ad reliqua DG . Igitur CD & A D , ad eãdem GD , hinc & reliqua AG datur, quibus etiã datur FG , est enim dimidia subtendentis duplum EF : duobus ergo lateri- bus trianguli rectanguli ACF datis, datur subtensa AF , & ratio AF , ad AC , sic demũ duobus lateribus trianguli rectanguli ACF , datis

datis, dabitur angulus AFC , & ipse est latitudinis apparentis, quæ-
 rebatur. Exemplificabimus hoc rursus de Marte, cuius ma-
 ximus limes Austrinæ latitudinis sit circa A , quæ ferè in infima
 eius abside contingit. Sit autem locus planetæ in C , ubi dum es-
 set terra in B signo, demonstratum est ADC an-
 gulum inclinationis maximum fuisse, nempe
 partis unius, scrup. L . Ponamus iam terram in
 F signo, & motum commutationis secundum
 EF circumferentiam, part. XLV . Datur ergo F
 G recta 7071 , quarum est ED , 10000 . & GE , reli-
 qua eius quæ ex centro part. 2929 . Ostensum
 est autem dimidium librationis ADC anguli
 esse scrupul. L. s. rationem habens augmenti
 & diminutionis hoc loco, ut DE ad GE , ita L
 s. ad xv . proxime, quæ cum reiecerimus à par-
 te una, scrup. L . remanebit pars una, scrup. xxxv .
 angulus inclinationis ADC , in præsentī. Erit
 propterea triangulum ADC datorum angulo-
 rum atq; laterum, & quoniam supra ostensum
 est, CD partium esse 9040 , quarū est ED , 6580 ,
 erit earundem FG , 4653 , AD part. 9036 . & re-
 liqua AEG , part. 4383 . & AC part. $249\frac{1}{2}$. Tri-
 anguli igitur AFG rectanguli perpendicularem AE partium
 4383 , & basim FG part. 4653 . sequitur subtensa AF partium
 6392 . Sic demum trianguli ACF habentis CAF angulum re-
 ctum cum lateribus AC , AF datis, datur angulus AFC part. II .
 scrup. xv . latitudinis apparentis ad terram in F constitutam,
 Eodem modo in alijs duobus Saturno & Iove exercebimus
 ratiocinationem.

De Veneris & Mercurij latitudi-
nibus. Caput v.

Vperſunt Venus & Mercurius, quorum in latitudinem tranſitus, latitudinum ſimul demonſtrabuntur tribus, ut diximus, euagationibus inuolutorum.

Aa in Quæ